

Winther: Det er vanskeligt i denne Session at tale om Finantserne, da vi ikke vite, hvor vikt vort Riges Grændse vil komme til at strække sig, men desværre er der jo den største Udsigt til, at Forholdene i den Henseende ville undergaae en overordentlig stor Forandring; det vil jo derved formeentlig skee, at Monarkiet og Kongeriget ville blive Et og det Samme, og saafremt dette skeer, er der jo ikke mere nogen Grund til at opretholde Forstjellen mellem fælles og særlige Udgifter. Forsaavidt forekommer det mig, at det Dieblik maatte være kommet, da Rigsdagen igjen fik den fulde Indflydelse paa alle Kongerigets finantsielle Sager; men her foreligger jo kun en liden Deel deraf; for den langt overveiende Deel er der truffet Lovbestemmelser under ganske andre Forhold end de nuværende. Jeg tvivler imidlertid ikke om, efter den høitærede Finantsministers Uttringer ved Lovens Forelæggelse, at der, saasnart Freden er sluttet, vil blive gjort Forslag til Rigsdagen om, at denne igjen skal indtræde i sin gamle Indflydelse paa samtlige finantsielle Sager. Det var denne Forsætning, under hvilken Rigsdagen i sin Tid gav Afkald paa at udøve Indflydelse paa en stor Deel af sit Omraade, og om det end ikke kan siges, at den har en Ret til at fordre igjen at indtræde strax og umiddelbart i disse Retligheder og denne Indflydelse, naar der ikke længere er en anden Landsdeel, som hjælper til at bære Byrden, saa er det dog vist og sandt, at der i Befolkningen er en almindelig Overbeviisning om, at det har været Meningen dengang, da Afkaldet skee, ikke at give det for længere Tid end den, hvori et saadant Fællesskab fandt Sted, og at man derfor, naar der skal være Ærlighed til, ved Fællesskabets Opøsning maa gaae tilbage til at overgive Rigsdagen dens gamle Myndighed. Her er det stærke Punkt for Rigsdagen. Den Tilføielse, som findes i § 6, mener jeg derfor, at Rigsdagen skal modsætte sig; den skal ikke indrømme Andre Ret til at tage Bestemmelse om, hvad der skal betales til den største Deel af Landets Udgifter, og at raade over de fleste af Landets Indtægter. Vi skulle nægte at vedtage denne Tilføielse, hvori der staaer, at foruden den bestemte Sum, som i Paragraphen er

nævnt, bliver fremdeles at udrede „den paa Kongeriget faldende Andeel af det Bølsb, hvormed de for det hele Monarki fælles Udgifter maatte overstige de for Monarkiet fælles Indtægter“. Jeg kan meget vel forstaae, at det ærede Ministerium ikke har villet gjøre nogen egentlig Forandring i Finantslovens hele Anlæg i et Dieblik som dette, og det, jeg her siger, er altsaa ikke at betragte som en Dadel, fordi den paagjældende Bestemmelse er bleven bibeholdt; men jeg antager, at den ikke vil blive fastholdt. Det forekommer mig endog, at naar jeg med Opmærksomhed gjenemlæser, hvad den høitærede Conseilspræsident har sagt under en Forespørgsel i Rigsraadets Lands-thing, maa jeg komme til at forstaae ham saaledes, at han ikke ret kan tænke sig, at Rigsraadet, hvori der sidder Slesvigere, kan komme til at øve Indflydelse paa Sagerne, naar Freden er affluttet; og Slesvig maatte være adskilt fra Danmark. Jeg seer heller ikke, at de senere Forklaringer, der under en anden Forespørgsel i Rigsraadets Folkething bleve afgivne fra førstjellige Ministre, indeholde Noget, som kunde give mig en anden Mening om dette Spørgsmaal. Derimod veed jeg vel, at Ministeriet har reserveret Rigsraadet en Ret til at afslæde sig selv, som det dengang blev kaldt, og at man ikke ved nogen eensidig Regjeringsforanstaltning vilde hæve Rigsraadet.

Dette er det væsentligste Punkt, som jeg ved denne Finantslov har at omtale, men jeg skal dog endnu gjøre opmærksom paa en Besynderlighed, der findes i det forelagte Forslag. Naar nu dette Lovforslag engang er forelagt, som det er, og der i samme er ffjernet mellem fælles og særlige Anliggender, saa er det dog besynderligt, at der i § 13 2den Post staaer anført 60,000 Rb. til Øststandsættelse af den Skade, som Tjenden har gjort paa Jernbanen i Sylland. Det forekommer mig, at forsaauidt Staten vil erstatte saadanne Skader, som ere gjorte af Tjenden; maa de erstattes af den fælles Kasse; thi det er jo ikke Kongeriget, der særlig har ført Krig og saaledes været Anledning til den stete Beskadigelse. Der har ogsaa tidligere været ydet Skadeserstatning af denne Art, men den Statsgjæld, som dengang blev paadrægen, er ikke opført som særlig kongerigff